

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: M. A.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky Praha,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2024, č. j. OAM-818/BA-BA01-LE05-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Ivanu Ramadanovi, Ph.D., se přiznává odměna ve výši 1.200,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozhodnutí

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 17. 7. 2024, č. j. OAM-818/BA-BA01-LE05-2024, žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 23. 6. 2024 tak, že je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že dne 23. 6. 2024 podal další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Důvodem proč tak učinil, bylo to, že po pravomocném skončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, vyšly najevo nové skutečnosti. Touto novou skutečností je aktuální situace v Marockém království (dále jen „Maroko“), spočívající v přírodních katastrofách, které se zde odehrávají. Maroko totiž před několika měsíci zasáhlo silné zemětřesení, které, jak žalobce uvedl, vzalo život mnoha lidem a zároveň existuje poměrně velká pravděpodobnost, že se bude opakovat. Žalobce uvedl, že má obavu z návratu do Maroka právě z důvodu hrozícího nebezpečí spočívající v přírodní katastrofě. Dále žalobce uvedl, že se do země svého původu nemůže vrátit také z důvodu mentality zdejších obyvatel, se kterou se neztotožňuje a obává se v případě jeho návratu jejich chování. Žalobce uvedl, že zdejší lidé jsou schopni si navzájem ubližovat. Dále žalobce uvedl, že se v případě návratu do Marockého království obává pronásledování ze strany teroristů, kteří zabili jeho rodiče. Žalobce má za to, že mu v případě návratu hrozí vážná újma na zdraví a případně i smrt. Dalším důvodem, pro který se žalobce obává vrátit do země původu je jeho zdravotní stav. Žalobce prodělal v roce 2023 operaci žlučníku a od té doby má stále zdravotní problémy. Žalobce uvedl, že má současně dohodnutou další operaci. Žalobce se obává, že v Maroku není zdravotní péče na takové úrovni jako v České republice a rád by se i s nadcházející operací svěřil do rukou českého lékaře, který zná jeho diagnózu. Žalobce následně shrnul, že má za to, žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil žalobcem výše tvrzené nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany a také uvedl, že nesouhlasí se zastavením řízení, když žalobce má na rozdíl od žalovaného za to, že výše uvedené důvody představují dostatečné důvody pro podání nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný dospěl k přesvědčení, že Maroko je bezpečná země a že se zde nic nezměnilo od podání poslední žádosti žalobcem. Žalobce žalovanému v této souvislosti vytknul to, že žalovaný otázku bezpečnosti země posuzoval pouze optikou objektivních podmínek, když dle žalobce by měl žalovaný rovněž zkoumat i konkrétní okolnosti případu dotčeného cizince. Žalobce je přesvědčen, že pro někoho může být návrat do Maroka bezpečný, pro jiného nikoli. S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, když žalovaný neposoudil situaci žalobce dostatečně. Žalobce má za to, že uvedl natolik zásadní skutečnosti, že by mu měla být mezinárodní ochrana udělena, neboť v případě návratu do Maroka mu hrozí závažná újma na zdraví a pronásledování, což je v rozporu s § 12 zákona o azylu. Žalobce také vyjádřil přesvědčení, že pokud žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Neboť žalobce má za to, že jsou u něj dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Závěrem žalobce upozornil, že je v jeho případě dán důvod pro udělení přinejmenším doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný neposoudil řádně možnost udělení doplňkové ochrany, přičemž dle žalobce je v napadeném rozhodnutí odůvodnění jejího neudělení nedostatečné. S ohledem na právě uvedené má žalobce za to, že napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 21. 8. 2024 žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Žalovaný k prvnímu tvrzenému důvodu, pro který se žalobce nemůže vrátit do země původu – zemětřesení, uvedl, že předmětné zemětřesení se uskutečnilo více než před půl rokem a dále uvedl, že v této zemi bývají zemětřesení sice častá, ale nikoli silná. K další nově tvrzenému důvodu žalobce, že by měl být pronásledován teroristy, žalovaný uvedl, že o tom neexistují žádné důkazy. Uvedl také, že v případě pronásledování by se žalobce měl obrátit na místní policii nebo státní orgány. K další nové skutečnosti tvrzené žalobcem, a sice že mu má být provedena další operace žalovaný uvedl, že sám žalobce při pohovoru uvedl, že z lékařské zprávy neplyne, že by mu další operace měla být provedena a proto žalovaný nemůže brát na tuto námitku ohled. Žalovaný dále odkázal na § 11a odst. 1 zákona o azylu, podle kterého, v případě, že cizinec podá opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, posoudí žalovaný nejprve přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a také to, zda uvedl, nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění. Žalovaný po posouzení důvodů při podání opakované žádosti žalobcem o udělení mezinárodní ochrany konstatoval, že byť žalobce uvedl nové skutečnosti, neshledal žalovaný tyto skutečnosti za takové okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by byl žalobce vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Dle žalovaného tak žalobce neuvedl prakticky nic, na základě čehož by byl nucen změnit své rozhodnutí. K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, žalovaný uvedl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je to naopak žalobce, kdo má povinnost tvrzení. Současně žalovaný uvedl, že aby žalobce mohl tuto svou zákonnou povinnost naplnit, učinil maximum. Uvedl, že dne 27. 6. 2024 během poskytování údajů o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany měl žalobce možnost uvést důvody, pro které žádá o její udělení. Žalovaný také konstatoval, že žalobci byla dána možnost se seznámit, vyjádřit se a případně doplnit nashromážděné podklady pro vydání rozhodnutí. Uvedl také, že se žalobce sice k seznámení s podklady dostavil, nicméně k ničemu se nevyjádřil, nic nedoplnil ani nedoložil. Žalovaný má za to, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožnil vydat ve věci rozhodnutí, současně pro vydání tohoto rozhodnutí opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu žalobce. Žalovaný závěrem uvedl, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí jeho žádosti jako nepřípustné dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a současně má za to, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. S ohledem na vše výše uvedené, navrhl žalovaný, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Rozhodnutí soudu

5. Žaloba je nedůvodná.

6. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o třetí žádost.
7. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 4. 11. 2000. Tuto první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pod totožností S. K., narozen X. v Alžírsku. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 7. 2. 2021, č. j. OAM-2473/VL-11-2000 (PM 13. 3. 2001), jímž správní orgán řízení podle § 25 odst. 1 písm. d) v tehdy platném znění zákona o azylu zastavil a to z toho důvodu, že se žalobce opakovaně nedostavil k pohovoru. Žalobce nevyužil možnosti podání opravného prostředku. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 3. 4. 2001 opětovně pod totožností S. K., narozen X. v Alžírsku. Řízení o této žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 20. 10. 2003, č. j. OAM-1633/CU-02-P06-2001 (PM 19. 11. 2003), na základě kterého nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 a zároveň nebyla v jeho případě shledána překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu v tehdy platném znění. Žalobce nevyužil možnost podat opravný prostředek. V aktuálně podané žádosti ze dne 23. 6. 2024 uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že se nechce vrátit do Maroka, neboť tam nikoho nemá, nemá tam zázemí ani rodinu. Doplnil, že je možné, že je sledován a to kvůli tomu, že jeho rodiče byli mučeni a zabití. Současně uvedl, že neví, proč jeho rodiče byli zabití. Zřejmě ale proto, že bojovali proti islámským teroristům a že se to mělo stát v roce 1991 nebo 1992 v Alžírsku. Více k důvodům své žádosti uvádět nechtěl.
8. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*“
9. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
10. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl nové azylově relevantní skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
11. Viz rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
12. Žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 11. 2000 vystupoval pod falešnou identitou a vydával se za občana Alžírsko. Tvrdil, že Alžírsko opustil v roce

1991 a od roku 1992 do roku 2000 žil v Itálii. Jako důvod pro podání této žádosti uvedl, že má problémy s teroristy v Alžírsku, kde v roce 1991 začala válka mezi teroristy a vládou, uvedl také, že v roce 1995 teroristé zabili jeho otce.

13. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 3. 4. 2001. Tato žádost byla opětovně podána pod falešnou identitou, když se žalobce opět vydával za občana Alžírsko. I v této, v pořadí již druhé žádosti zopakoval žalobce problémy s teroristy v Alžírsku a uváděl tedy v podstatě shodné důvody jako v první žádosti, i když se obě žádosti v některých rysech lišily. Jako další důvod pro udělení této žádosti, žalobce uvedl, že v Alžírsku nikoho nemá. Žalovaný však v rámci svého rozhodnutí vydané o druhé žádosti nezjistil, žádné skutečnosti svědčící o tom, že byl či by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování, či že by se na něj vztahovala překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu v tehdy platném znění.
14. Jak již bylo uváděno výše, podal žalobce dne 23. 6. 2024 třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této aktuální žádosti uváděl žalobce jako důvody pro udělení mezinárodní ochrany zejména to, že v ČR chce zůstat, neboť v Maroku nemá zázemí a ani tam nikoho nezná, současně vyjádřil obavu z toho, že by mohl být v zemi svého původu pronásledován teroristy, kteří zavraždili jeho rodiče.
15. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Ve všech třech žádostech o udělení mezinárodní ochrany uváděl žalobce v podstatě shodné důvody pro jejich udělení, kterými je zejména obava z návratu do vlasti kvůli nebezpečí ze strany alžírských teroristů, kteří zabili jeho rodiče, a žalobce se z toho důvodu obává, že by mohl být i on pronásledován. V druhé a třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce také uváděl to, že ve své domovině nikoho nemá. Ve třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce nově uvedl, že chce na území ČR zůstat z toho důvodu, že zde pobývá více než půlku života. Současně v žalobě uvedl také to, že prodělal operaci žlučníku a další operace ho má čekat. V této souvislosti vyjádřil obavu z úrovně zdravotní péče v Maroku. Žalobce by rád zůstal v ČR a prodělal zde i další operaci. Dále žalobce nově v žalobě uvedl také to, že se obává návratu do Maroka z důvodu hrozícího zemětřesení. Druhá podmínka [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] klade na nově tvrzené skutečnosti či zjištění další nároky, a to že musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z tvrzení žalobce nedospěl soud k závěru, že by mohl být žalobce vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Za současného stavu rovněž nelze žalobcovy důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci v souvislosti s jeho novými tvrzeními nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravy, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. K opakovaně tvrzené obavě žalobce o svůj život a pronásledování ze strany teroristů, kteří zabili jeho rodiče, soud konstatuje, že tyto tvrzení zůstaly nepodložené a žalobce k jejich prokázání nepředložil žádné důkazy a současně ani šetření provedené žalovaným tyto obavy nepotvrdilo. Ohledně zdravotního stavu žalobce, soud konstatuje, že se jedná o novou informaci, která nebyla a ani nemohla být uvedena v předchozích

žádostech. Neboť žalobce v roce 2023 podstoupil operaci žlučníku. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, aby mohla být opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany považována za přípustnou, musí zároveň tato nová skutečnost splňovat druhou podmínku stanovenou v § 11a odst. 1 zákona o azylu – tedy, že svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí újma podle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Azs 36/2015-36, ve kterém NSS vysvětlil, že za důvod hodný zvláštního zřetele, pokud jde o zdravotní stav žadatele, lze považovat toliko těžké postižení nebo onemocnění, které dosahuje takové intenzity, jež činí osobní situaci žadatele zjevně a nesnesitelně tíživou, například za situace, kdy zdravotní stav vyžaduje specializovanou či ve vlasti nedostupnou léčbu. Dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2019, č. j. 4 Azs 68/2019-54: „*Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Nelze vyloučit, aby doplňková ochrana byla udělena žadateli o mezinárodní ochranu, který trpí závažnou nemocí i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu, tato by ovšem musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 – 89). Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, Paposhvili proti Belgii, stížnost č. 41738/10, do určité míry zmírnil dříve vyžadovaný práh pro aktivaci čl. 3 Úmluvy v případě tzv. „zdravotních případů“ (srov. rozsudky ze dne 2. 5. 1997, D. proti Spojenému království, stížnost č. 30240/96, a ze dne 27. 5. 2008, N. proti Spojenému království, stížnost č. 26565/05). ESLP ve věci Paposhvili proti Belgii (cizinec s leukémií) dospěl k závěru, že pod „velmi výjimečné případy“ může spadat i vážně nemocná osoba, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (srov. odst. 183 rozsudku ve věci Paposhvili proti Belgii). Nejvyšší správní soud k tomu však dodává, že nadále platí, že pro aktivaci čl. 3 Úmluvy se musí jednat o velmi výjimečné případy, nikoli potíže uváděné stěžovatelem (šedý zákal, nepohyblivý malíček na levé ruce, omezení sluchu).“ Shora citovaný závěr NSS lze dle názoru soudu vztáhnout i na případ žalobce, který sice prodělal operaci žlučníku a z propouštěcí zprávy ze dne 21. 12. 2023 vyplynulo, že by žalobce měl prodělat další operaci, která mu byla ošetřujícím lékařem doporučena, (odebrání celého žlučníku). Tento zákrok však žalobce, jak vyplývá z propouštěcí zprávy, odmítl. Z této zprávy dále vyplynulo, že se žalobce po operaci plně zotavil a jediná jeho omezení po operaci spočívají v dodržování žlučníkové diety a v případě potřeby, užívání léků proti bolesti. Soud se na tomto místě ztotožňuje s názorem žalovaného, že se v případě žalobce nejedná o zdravotní poruchu dosahující takové intenzity hodné zvláštního zřetele či mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobcova další tvrzení (například týkající se zemětřesení a mentality místních lidí) dle názoru soudu sledují ryze účelovou snahu o legalizaci jeho pobytu, neboť po posouzení celé věci nezbyvá než konstatovat, že žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy žalovaný logicky neshledal žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.*

16. Současně si žalovaný pro řízení zajistil i aktuální informace o zemi původu (informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky Hodnocení Maroka jako bezpečné země původu ze dne 16. 5. 2024), z níž mimo jiné vyplývá, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany; ani žalobce ostatně v tomto směru nic netvrdil. Maroko je od roku 2019 dle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Českou republikou považováno za bezpečnou zemi původu a tedy v této zemi obecně a soustavně nedochází k pronásledování, ani nevystává nebezpečí vážné újmy dle zákona o azylu.
17. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť ač žalobce ve svém případě skutečně uváděl nové skutečnosti, tyto nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy zcela v souladu se zákonem o azylu aplikoval § 11a odst. 1 zákona o azylu a k těmto skutečnostem nepřihlížel jako k nově přípustným tvrzením. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

18. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.
19. Ustanovenému tlumočnickovi Mgr. Ivanu Ramadanovi, Ph.D., který byl přítomen ústnímu jednání, byla přiznána odměna ve výši 1.200,-Kč, sestávající z odměny za 1 hod tlumočení (§ 2 odst. 1 vyhl. č. 507/2020 Sb.) z a do arabštiny, z navýšení o 10% za asijský jazyk (§ 7 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 507/2020 Sb.) a z navýšení o 50 % za spěšnost (§ 9 odst. 2 vyhl. č. 507/2020 Sb. z toho důvodu, že soudu teprve 2 dny před jednáním došla žádost o tlumočení od žalobce, který ve správním řízení tlumočnicka odmítl a vedl pohovor v českém jazyce). Odměna bude tlumočnickovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě jednoho měsíce ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 4. října 2024

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně